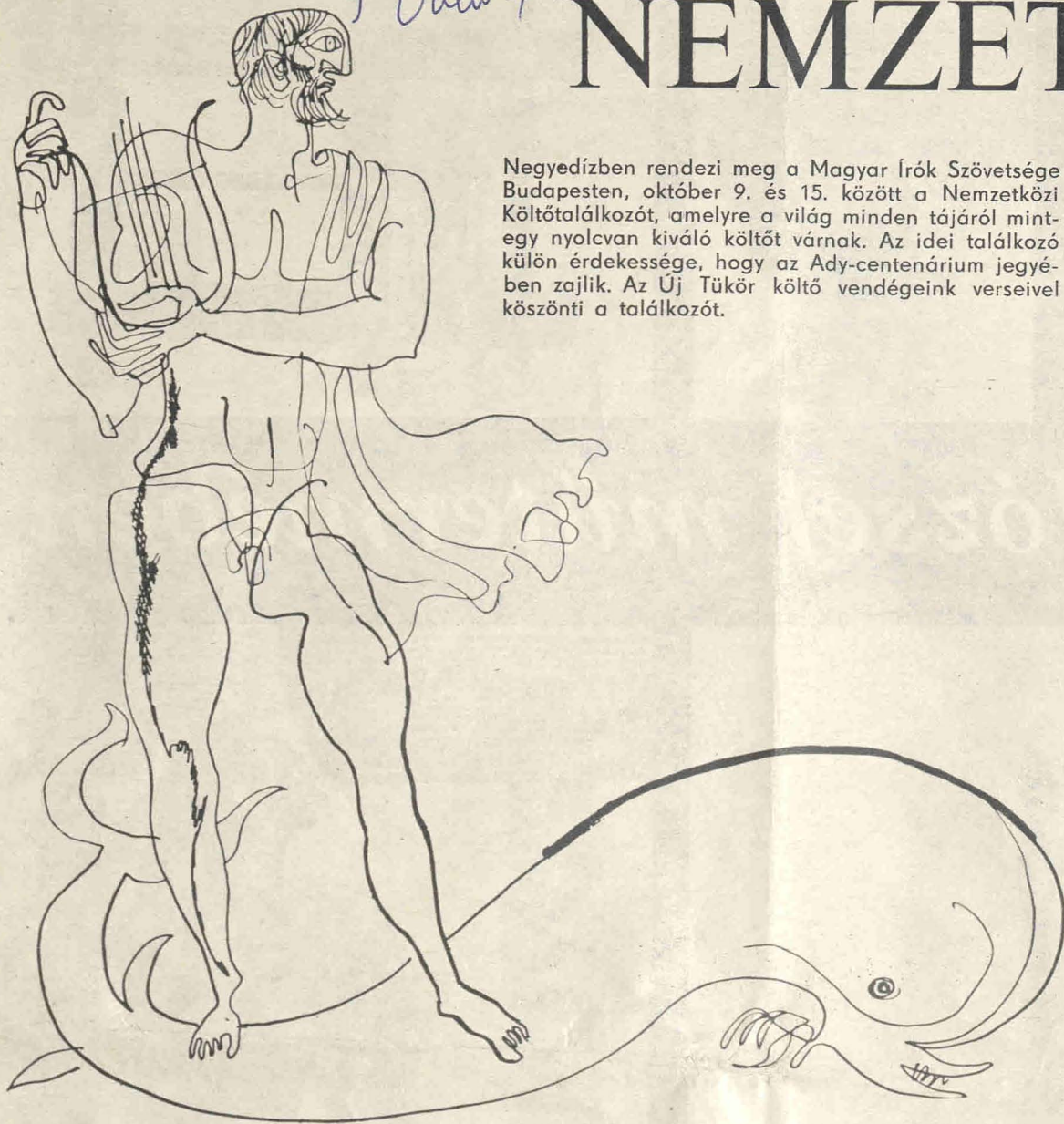

Tükör ~~Be~~ Anna
9 Okt. 1977

NEMZETKÖZI KÖ

Negyedízben rendez meg a Magyar Írók Szövetsége Budapesten, október 9. és 15. között a Nemzetközi Költőtálalkozót, amelyre a világ minden tájáról mintegy nyolcvan kiváló költőt várnak. Az idei találkozó külön érdekessége, hogy az Ady-centenárium jegyében zajlik. Az Új Tükör költő vendégeink verseivel köszönti a találkót.

ANNE-MARIE DE BACKER
Franciaország

Mátyás király palotája

Úgy nézel rám, mint hajdan az a nagy
Rombadólt kastély nézett, megbomolt
Borostyánok áradata alatt
Magyarországon — hittük volna, mondd?

Nem, akkor nem hitt volna senkisé
A márvány, rózsaszínű kútban,
Régi regék kristály-vizeiben
Udvarra tárt rózsás kapukban.

Selymek és avitt brokátok között
Mozaikok s írott szó fényűzése,
Mit vén kéziratok zengnek dicsérve:
Mind kék s arany sugárba öltözött.

Úgy nézel rám, mint hajdan nézhetett
A kápolna keskeny üvegű, metszett
Ablaka, mely a magasban dereng,
S nézése nyájas, de mégsem ismer meg.

És te magad, te ismersz-e vajon?
Lakom közönyöd szíve-közepében,
Büntől tisztán, erénytől szabadon,
Mint a gyerekkor, fagyosan s kevélyen.

Csukjuk be szemünk, s ünnözni se kell,
Elénk áll az elsüllyedt palota,
Kék-arany pergamenről létre kel,
S szinte mint egy álom tűnik tova.

Szekerények isteni hollói közben,
A rózsás ajkú kutak peremén,
Meggyűrűzötten kárognak a csöndben
Az előkertre, hol rózsáll a fény.

Úgy nézel rám, mint a vasból fonott
Rács, ellensége minden átkelésnek;
Pedig le kéne rázni — ha ragyog
A fű — a táj igáját végre végleg.

Úgysem örökíthetjük meg magunk
Vén palotájában Mátyás királynak,
Álcázva, együtt el nem alhatunk,
Hol fehér bársony, lila bársony átlat.

Úgy nézel rám, mint a fal, a mohos:
Egykor varjak hada bűvölte meg;
Jöjj kísértetként, mert már bizonyos,
Az lesz halálad; ha fölbredek.

Visegrád

GARAI GABOR fordítása

ELLI PEONIDU
Ciprus

Aphrodité gyászdala Adoniszhoz

Megkeresem, mint kábult Pythia
egyenként a tenger napsugarait.
Nekilátok, hogy kimérjem érintkezésünk pontjait,
a kavicsot, homokot, pórusaimat.
Lefeküdtem a puha földre, mondtam neked:
— Szeretnék egy fiút, hogy édesítse mellemet.
Lefeküdtem a diófa alá s mondtam neked:
— Fátylat szeretnék, hogy lefedjem árnyékomat.
Mostmár én örökké szomjas tenger vagyok.
Mostmár te örökké nedves föld vagy, tudom.

Meggyújtottam a tüzet s a tálcára fűgét tettem és gesztenyét
s leültem nézni az utat.
Az út pedig nyílegyenes és jó hosszú volt
mint a gyermekévek nosztalgiája.
Nem baj, hogy annyi barázdát szántottunk, annyi ráncot,
míg elítélt szövetünk szövögettük.
Nem baj, hogy elvesztünk a háló szemei közt,
csak az számít, hogy ma este meggyújtottam a tüzet,
hogy a nemlétező jelenléte legalább így átmelegítsem.
Hát csak gyere, hozok forró kávét, cigarettát
s bármi mást, ami becsapja a csendet.
Talán egy könyvet vagy egy Giocondát —
Csak ne siess megtámasztani az óra ütéseit
halott emlékezetteddel.
Mert ma este elszabadul az Apokalipszis.

KÉPES GEZA fordítása

ANNA-MAIJA RAITILA
Finnország

Levelek

Milyen nagy most a csend a füzek közt
mikor a sok levél kisarjad.
Csendesebb csend ez, mint a virágok
szívenütő csodája.
Es mélyebb ez a türelem, ez a
néma alázat: mikor megszületik a forma,
határozott száruk, kisimult felület.

Vajon nem a virágok imája,
a törekeny és tisztán ragyogó,
a szíveket fénnel gyújtogató
— nem az hozta-e nekünk a leveleket,
hogy a lomb lombosodjék,
hogy a csont csontosodjék
s hogy maradandóság legyen a változásban?

KÉPES GEZA fordítása